

**I MÉS SI SÓN TAN DE
FIRETA I TAN DIFÍCILS
D'EMPASSAR**

Jordi Badia

Periodista

Ara no vindrà d'un pressupost

A la política hi ha una part que no més és gesticulació i que té ben poc a veure amb el que es fa de debò. És inevitable i és, fins a cert punt, necessària per aconseguir cops d'efecte que canviïn opinions i consolidin voluntats; vull dir que es tradueixin en vots, que és el que pretenen. També n'hi podem dir tacticisme. Ara podria ben bé ser que estiguéssim assistint a una d'aquelles escenes carregades de tensió que els bons autors situen abans del desenllaç per deixar-nos clavats a la butaca i amb l'ai al cor, sobretot quan el final és el que has vist a venir des del començament de l'obra. Si al guió no hi ha girs inesperats, no hi ha qui l'aguant.

DALT DE L'ESCENARI HI TENIM el president de la Generalitat, Artur Mas, i el president d'ERC, Oriol Junqueras. Tots dos asseguren que es posaran d'acord ben aviat per fer entrar el procés de transició nacional a la fase següent. I qui més qui menys se'ls creu i hi confia. Per exemple, la presidenta de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), Carme Forcadell, que n'està convençuda perquè troba que no hi tenen cap més remei. És un argument de pes, certament. Si fos veritat, és clar.

I TOT I AIXÍ, L'ACORD NO ACABAD'ARRIBAR i els espectadors es van posant nerviosos i es desesperen. Troben que el guionista ja n'ha generat prou, de tensió. En comencen a estar ben farts, d'aquest foc d'encenalls. Perquè aquella garantia d'acord que diuen Mas i Junqueras i que Forcadell augura tota

SOMEKAWA

convençuda no s'acaba de veure per enlloc. La lletra petita fa mandra de llegir. Mas i Junqueras fan tot el que poden per convence'ns que ells dos no s'entenen. El president d'ERC ha volgut fer saber que el president no l'estima gaire. La por que l'obra acabi malament no deixa d'estar fonamentada

Tanta comèdia només és acceptable si té per finalitat distreure'ns mentre entre bastidors van fent la feina que toca

perquè la finalitat de la política és la lluita per la consecució i la conservació del poder. No ens en podem oblidar. A mi em sembla que podríem donar per vist el nus i que podríem anar passant cap al desenllaç. De gesticulació ja n'hi ha hagut prou i massa i tot. Per exemple, tots aquests quadres de les conferències d'un i altre m'han ben sobrat. Han enredat l'argument d'una manera excessiva i innecessària, l'han alenat i l'han tornat ingenu i ridícul. A més, malament rai quan en una obra no saps ben bé qui és el protagonista. És el risc que corren les obres que es pretenen corals: pecar de massa solistes.

O LA BROMA DELS PRESSUPOSTOS. Me'n guardaré prou de negar-ne la importància. És l'instrument principal que té el govern per imposar el seu ideari i per a l'oposició la tramitació parlamentària és el moment més oportú que té per deixar clar en què se'n diferencia i què faria de distint si manés. Però si l'any passat ERC hi va votar a favor, ara que som a les envistes del final del procés, o d'un estadi que s'hi assembla força, amb més raó els haurien de fer passar, i fer via. A aquestes alçades de l'obra, no ens vindrà d'uns pressupostos si són tan de fireta i tan difícils d'empassar i creure els d'avui com els d'ahir. Només hi faltaven aquests gestos de presumpta generositat: a què treu cap presentar esmenes a la totalitat si ja saps que les retiraràs perquè no hi tens cap més remei.

TANTA COMÈDIA NOMÉS ÉS ACCEPTABLE si té per finalitat distreure'ns mentre entre bastidors van fent la feina que ara toca: en cas de victòria a les eleccions, preparar el futur govern i el programa que haurà d'aplicar, establir el calendari de negociació amb el govern espanyol i per aconseguir el reconeixement i l'adhesió als organismes internacionals i la seva mediació si fos necessària i etcètera; i en cas de derrota, que tots els escenaris s'han de tenir previstos i l'última enquesta del CEO és tot un advertiment de la feina que encara està per fer i de quant de temps s'està perdent, l'estratègia per no prendre-hi massa mal.